

LBRIS

We know
books

ANDRADA REZMUVEȘ

*ÎN BRATE
,
STRĂINE*

DESTINE ÎNCĂTUȘATE

*Editura
Petale Scrise*

Nojorid, 2022

M-ai întrebat de ce pleacă o femeie? „De prea mult bine”, ar spune bărbații. Adevărul este că a obosit. A obosit să te aștepte, să te sune, să îți scrie. A obosit să viseze că vei putea fi din nou bărbatul de care s-a îndrăgostit. El nu mai există, iar ea... Nu mai știe cine este în lipsa ta. A trăit atât timp lângă și pentru tine, încât a uitat să se iubească. A uitat că singura importantă este ea.

Capitolul 1

Privesc telefonul spart de pe noptieră, știind deja ce voi găsi dincolo de ecran. Mâinile îmi tremură în timp ce o las pe micuța Annelise în pătuțul ei, frecându-mi fața cu palmele. Nu vreau să îl deschid, dar, cu toate acestea, o fac. Inima îmi bate tare și sufletul mi s-a strâns ghem în trup. Parcă îl simt și pe el vrând să mă părăsească. Totul este în ceață în timp ce intru la secțiunea de mesaje. Văd numărul, nesalvat în telefon. Ultimul mesaj trimis. Îmi țin răsuflarea când deschid mesajul, citind cuvintele pe care el, bărbatul meu, le-a scris pentru altă femeie.

„Mâine plec. Vrei să vii cu mine?”

Acesta este momentul în care realizez cât de tare pot să te zdruncine niște simple vorbe scrise. Privirea-mi zboară direct spre ghemotocul de doar trei luni din pătuț și lacrimile mă năpădesc instant. Pieptul mi se umple de ceva... ceva ce nu pot explica în cuvinte, iar în secunda următoare izbucnesc. Lacrimile-mi curg șiroaie pe chip și suspinele mă împresoară. Mă doare fiecare bucățică din mine, dar, cel mai tare, mă doare inima. E frântă acum. Ruptă în atât de multe bucăți de omul pe care îl iubesc, încât am impresia că nimic din această lume nu o va putea repara.

Poate că... nu mă doare, de fapt. Poate că așa se simte o inimă moartă. Pustiită și îndoliată. Urletul meu răsună cu putere, în clipa-n care genunchii mi se înmoaie și palmele mele se lovesc cu putere de sol. Annelise începe să plângă, o aud, dar

nu am suficientă forță să ajung la ea. Plâng așa cum nu am plâns niciodată, plâng pentru o dragoste care, cândva, părea indestructibilă.

Ușa se deschide și nu sunt nevoită să îmi ridic privirea pentru a ști cine este acolo. Parfumul mamei invadează imediat întreaga cameră. Îi aud pașii apropiindu-se de mine. Palma ei îmi atinge spatele, iar suferința se amplifică. Mă gândesc la ea, la fetița mea, care va crește cu părinții separați. La viața pe care tocmai am pierdut-o. Mă întrebă ce s-a întâmplat, însă nu-i pot răspunde, îi cer, în schimb, să îmi calmeze copilul. Este suficient să-i bage suzeta în gură, ca singurul plânset care se aude să îmi aparțină mie.

Îi întind telefonul, fără să o privesc în ochi. Nu vreau să văd cum dezamăgirea o împresoară și pe ea. Nu vreau să știu cum inima ei se frânge pentru mine, din nou și din nou, la infinit. De îndată ce brațele ei mă cuprind, spasmele mele devin incontroabile. Lacrimile îmi inundă întregul chip, întreaga ființă.

— Va fi bine, îmi șoptește. Vom trece împreună și peste asta!

— Mă doare, mami! Mă doare atât de tare!

Palma ei îmi mângâie șira spinării.

— Știu, puiule... Știu!

— Cum a putut să îmi facă asta?

Mama nu răspunde, căci nu există în lume un asemenea răspuns. Îmi șterg ochii, însă gestul meu este în zadar, căci în clipa următoare sunt din nou inundați.

— Totul va fi bine, îmi repetă din nou.

Însă, știu deja că este o minciună. Din acest moment, nimic nu va mai fi bine. Nici căsnicia mea, nici inima mea, nici

eu. Totul s-a spulberat precum un castel de nisip în valurile mării. Apar întrebările: Cu ce am greșit? De ce nu sunt suficient de bună? Atenția mi se îndreaptă din nou spre pătuț. De ce nu suntem noi suficient de bune?

Îmi duc mâna spre torace, încercând să îmi calmez inima. Să-i spun să nu se mai zvârcolească, dar nu mă ascultă. Se răsuște, se rupe, se sparge. Închid ochii, inspirând adânc. Nu vreau să îl mai văd. Nu vreau, nu pot! Nu după ziua de astăzi!

Bărbatul pe care-l iubesc, cel care doar în urmă cu o săptămână a spus da în fața altarului, a ales pe altcineva în defavoarea familiei lui. Bărbatul care jura cândva să nu mă înșele, să nu mă rănească, m-a transformat în scrum. Singurul din viața mea. Singurul căruia i-am dăruit sufletul și trupul. Singurul care m-a atins, fără să știe că mai târziu avea să mă distrugă.

Închid ochii, iar mintea mă poartă spre una dintre amintirile cu noi.

Întunericul înghițise deja întregul oraș, lăsând marea lună să-și preia locul în înaltul cerului. M-am apropiat mai mult de el, mirosea a apa sărată a oceanului. Nisipul era încă vizibil pe pielea sa măslinie. Am închis ochii, inspirând adânc. Eram sigură că dragostea mirosea exact așa. A el. A noi doi. Mâna lui mi-a trecut imediat peste umeri și i-am surâs, simțind cum întregul trup mi se încălzea la atingerea lui. Cum fiorii iubirii îmi inundau sufletul, făcându-mă să plutesc pe un norișor.

Ne-am ridicat într-un sincron perfect, cu privirea spre cer, așa cum obișnuiam să o facem în fiecare seară. Priveam stelele și ne priveam între noi, descoperindu-ne încetul cu încetul. Nu aveam încă un an de când decisesem să ne oficializăm relația, dar eram sigură că îl iubeam nebunește și că el mă iubea la rândul său.

— Uite, mi-a spus, indicându-mi cu degetul două stele de pe cer.

În ciuda faptului că toate celelalte se aflau în același loc, acelea păreau să se apropie cu fiecare secundă care trecea. Degetele lui mi-au cuprins bărbia, întorcându-mă spre el. Avea pielea caldă, indiferent de cât de frig era afară. M-a privit adânc în ochi, irisurile sale căprui strălucind în întuneric.

— Suntem noi doi, mi-a șoptit.

Ne-am sărutat. Eu timid, el carnal. M-a sărutat de parcă ar fi vrut să îmi arate cât de mult mă iubea. I-am răspuns la sărut, pierzându-mi mâinile în părul lui negru precum tăciunele. Cum am ajuns aici? Când m-am îndrăgostit atât de puternic de băiatul pe care am fost provocată să îl seduc?

„Nu o să stea cu tine mai mult de o lună!”, mi-a spus Ashley în clipa-n care el m-a oprit pe stradă și mi-a cerut numărul de telefon. Am vrut să-i dovedesc că se înșală, dar, în schimb, am ajuns să îmi pierd inima. Să îl las să o fure bucată cu bucată.

— Te iubesc, Arden! Atât de mult...

Mâna lui mi-a urcat pe genunchi și mai sus, ajungând pe coapsa mea. O mângâia ușor, cerându-mi permisiunea din priviri. Am impresia că de lucrul acesta m-am îndrăgostit prima dată, de faptul că a așteptat ca eu să fiu pregătită. Nu a fost primul meu iubit, dar a fost singurul căruia i-am permis să îmi atingă corpul în acest fel.

Am închis ochii, savurând atingerea sa prin pantalonii mei scurți. Obrajii îmi ardeau, sufletul îmi era în flăcări, picioarele îmi tremurau. A fost pentru prima dată când m-a atins în felul acesta, fără ocolișuri, și, drace, mi s-a tăiat răsuflarea. Cu el, era totul sau nimic. Asta îmi spuneam. Arden urma să fie ori cea mai frumoasă relație din viața mea, ori cea mai grea despărțire. Nu exista cale de mijloc.

Limba lui a atins-o ușor pe a mea, lăsându-mă să stabilesc ritmul, chiar dacă, zile în șir de la primul nostru sărut, a râs de mine.

„Te voi învăța să săruți data viitoare!”, mi-a spus, după ce am părăsit barul în care gurile noastre s-au întâlnit pentru prima dată.

Habar nu avea că am înghețat! Am fost atât de emoționată, de speriată, cu inima bătându-mi într-atât de tare, încât nu i-am răspuns. Am stat acolo, cu capul în palmele lui și ochii deschiși. Nicio reacție, nicio vorbă.

— Ești atât de frumoasă!

Inima mi-a luat-o la galop, chiar dacă am auzit aceste cuvinte aproape în fiecare zi de când am început să fim unul pentru altul. Tindeam să cred că, până la el, nu am știut cu adevărat ce înseamnă fericirea. Ce însemna să însemni, la rândul tău, „mai mult”.

Mi-am sprijinit fruntea de a sa, lăsând ca respirațiile să ni se contopească. Se făcuse târziu, o simțeam în vântul care îmi răsfirea ușor firele de păr. Eram conștientă că, din clipă-n clipă, vocea mamei avea să îmi ceară să intru în casă, dar nu eram dispusă să mă îndepărtez de el.

„Încă un minut”, îmi spuneam. „Doar un minut”, însă, de fiecare dată, minutul se transforma în oră. De fiecare dată uitam să mă opresc când venea vorba de noi.

— Trebuie să vorbesc cu el, rostesc, despărțindu-mă de mama.

— Ești sigură că este momentul potrivit? Poți aștepta până vine acasă, să te calmezi...

— Nu pot, o întrerup. Nu vreau să aștept, mami! Am nevoie de răspunsuri...

Iau telefonul în palmă, apelând fără tragere de inimă. O dată, de două ori, de trei. Îi aud glasul și toată durerea se transformă în furie. Pentru o clipă, aud doar glasul lui rostindu-mi numele. Întrebându-mă ce s-a întâmplat, întrucât îmi poate auzi suspinele. Îmi vine să râd. Îmi vine să strâng telefonul în palmă până când cioburile îmi vor intra în piele. Îl

detest! Îl detest atât de mult încât uit să mai respir în timp ce îl întreb pe glasul năpădit de lacrimi:

— Cum ai putut? Cum ai putut să renunți așa ușor la noi pentru altcineva?

— Audra... pauza din spatele numelui meu îmi rupe încă o bucată din torace. Nu este ceea ce crezi! Îți explic totul când ajung acasă!

— Nu, Arden! Voiai să pleci cu ea, voiai să ne părăsești!

— Nu aș fi plecat niciodată de lângă Annelise, îmi răspunde. Eram nervos, iubito, știi că nu v-aș părăsi vreodată!

Dar ai făcut-o, Arden, îmi vine să țip. Ai făcut-o încă din momentul în care ai primit altă femeie în brațele tale. Încă din momentul în care ai început să îmi găsești defecte și nu îți mai păream perfectă, ca altădată. Ai făcut-o în clipa-n care ochii tăi au zărit-o. Și știi ce doare cel mai tare? Faptul că voiai să o inviți la nunta noastră. Că-i scriai mesaje în acea zi, amintindu-mi că este doar femeia la care lucrezi...

Te-am crezut, te-am crezut orbește pentru că Arden al meu nu m-ar fi trădat vreodată. El mă iubea! Ne iubea! El mi-a cerut să-i fac un copil, rodul iubirii noastre, iar eu am acceptat tocmai pentru că știam că el nu ne-ar fi părăsit vreodată.

Însă, cel de la capătul liniei nu este bărbatul pe care-l iubesc, ci un străin cu care ajunsesem să împart patul. Cel de la capătul liniei nu este omul cu care priveam stelele... Nu, nu are cum să fie, căci acel băiat cu ochii precum pământul ud, nu mi-ar fi trădat atenția. El mă respecta! El mă iubea!

— Nu mai plânge, te rog! Ajung acasă și îți promit că îți voi spune totul! Îți spun orice vrei să știi!

— Nu cred că mai vreau să știu ceva, rostesc.

— Te rog, oferă-mi timp!

— De ce? Ca să poți inventa o poveste destul de bună încât să o cred? M-ai distrus... Ne-ai distrus!

— Audra...

— Vreau să vii să îți iei hainele diseară, rostesc. Vreau să îți iei bagajul și să ieși din viața mea pentru totdeauna! Mi-a ajuns, rostesc printre suspine.

— Te rog!

Deși nu mă poate vedea, ridic din umeri.

— Tu nu mai ești bărbatul de care m-am îndrăgostit, el nu ar fi făcut niciodată asta! S-a terminat!

Degetul meu lovește butonul roșu. Nu îmi mai doresc să îl aud, să îl simt sau să îl văd. Aș vrea să îl pot uita într-o fracțiune de secundă. Să nu fi existat vreodată în sufletul și viața mea, dar asta este imposibil, nu-i așa? Căci amintirile sunt cele care durează pentru o eternitate.

Amintirile sunt cele care dor cu adevărat.

Să-i văd chipul doare chiar mai tare decât să-i aud glasul. Îl privesc în ochii căprui, obosită de plâns. Rănită, dezamăgită, îndurerată. Aș vrea să-i țip atât de multe lucruri în față și, cu toate acestea, nu am cuvinte. Nu-i pot spune cât de mult m-a rănit, cât de tare mi-a făcut inima să sângereze.

— Lasă-mă să îți explic!

Mâna lui se apropie de mine, dar mă feresc de parcă atingerea sa ar fi capabilă să mă ardă. Și, într-adevăr, o face, mă arde sufletul. Mă arde așa de tare încât nici toate lacrimile din lume nu ar putea stinge incendiul dinăuntrul meu. Îmi sprijin capul în palme, negând. Mă întreb unde și când ne-am pierdut.

Când a dispărut iubirea noastră? Cum este posibil ca o dragoste capabilă să învingă lumea să se spulbere într-o clipă de neatenție?

Se spune că dragostea durează doar 3 ani. Se spune că apoi intervine monotonia și obișnuința, că sentimentele se risipesc și în urma lor... rămâne doar un dor adânc... Unul care taie în carne vie. Te tăvăleşte și spulberă, te face să urăști tot ceea ce cândva iubeai. Nu îmi imaginam că pot simți acest dor în timp ce îl am în fața ochilor.

Nu îmi imaginam că dragostea noastră va ajunge la final și că eu... voi fi într-o zi singură. Nu am vrut să cred, să accept ideea că povestea noastră nu va avea final fericit, pentru că eram fericită. Poate nu acum. Poate nu în ultimele luni, dar îmi amintesc clipele de armonie, veselie, speranță...

Îmi amintesc de acel „te iubesc” șoptit în timp ce trupul lui se contopea cu al meu. Îmi amintesc felul în care mă privea, cât de multe sentimente păreau să îl captureze. Nici măcar nu am observat... Nici măcar nu am observat că nu mă mai privește la fel.

Și atunci, mă întreb: De ce iubim? De ce ne punem singuri inima pe tavă și o oferim unei persoane incapabile să aibă grijă de ea? De ce sperăm și ne încredințăm trup și suflet unui alt om? De ce nu ne aparținem doar nouă?

Însă, cel mai mult mă întreb, de ce dragostea doare? Am auzit în stânga și-n dreapta povești cum că dragostea vindecă. Dar, cum îmi va vindeca ea acum inima? Cum o va vindeca după ce a spintecat-o în milioane de bucăți?

— Nu a mai rămas nimic de explicat, îi șoptesc.

Privirea mi se întoarce către Lissie. Felul în care își mișcă mânuțele în pătuțul ei mă rănește chiar mai tare. Fără să stau pe gânduri, i-o indic.

— Nu te întreb cum ai putut să îmi faci mie asta. Te întreb: Cum ai putut să-i faci ei asta? Poate că te voi ierta pentru că m-ai rănit, dar nu voi ierta niciodată faptul că nu te-ai gândit la ea! Nu pot... inspir adânc. Doar pleacă! Ia-ți bagajul și pleacă!

— Nu plec până nu vorbim! Ascultă-mă până la capăt, te rog! Nu s-a întâmplat nimic între noi!

— Faptul că ai vorbit cu ea este suficient. Aveai de gând să ne lași și să pleci!

— Nu plecam! Nu v-aș părăsi, Audra, pentru nimic în lume!

Simt cum nervozitatea îmi cuprinde trupul. Îmi ard urechile, pieptul și chipul. Întregul corp mi se transformă în smoală pură.

— De ce? Pentru că ți-a refuzat oferta? Ai vorbit cu ea în ziua nunții noastre!

— A fost o tâmpenie scrisă la beție, trebuie să mă crezi! Pufnesc cu întreaga mea ființă.

— Ai sărutat-o?

Nu vreau să aflu răspunsul și, cu toate acestea, lansez întrebarea. Ezită, iar acest lucru îmi spune mai mult decât dacă ar fi făcut-o cu voce tare.

— Ai sărutat-o?! insist, ridicând tonul.

— Da, recunoaște.

Îmi scutur capul. Cred că până acum nu am știut ce înseamnă dezamăgirea. Ce înseamnă ca persoana iubită să îți calce încrederea în picioare și să jongleze cu toate emoțiile care zac în tine.

— Ieși afară! Țip.

Faptul că nu se clintește mă enervează chiar mai tare. Pașii mei nesiguri, nervoși, temători, se îndreaptă spre ușa dulapului și o deschid larg. Brațele mi se umplu de material și în secunda următoare sunt afară, desculță în aerul cald de septembrie, aruncându-i hainele pe jos, în mijlocul verandei.

Îl simt în spatele meu și mă întorc, palmele mele încep să-i lovească pieptul, chipul, brațele cu care se apără. Nu mă pot controla! Vreau să îl doară! Vreau să îl doară la exterior măcar jumătate cât de mult mă doare pe mine la interior!

— Te urăsc! Strig spre el. Te urăsc pentru că ne-ai făcut asta!

Palmele lui mari îmi prind încheieturile, imobilizându-mă. Mă zbat în strânsoarea lui.

— Calmează-te, îmi cere. Am greșit! Orice om greșește!

Mă smulg cu toată forța care zace în mine de sub atingerea lui.

— Nu ai greșit, îi spun. Ai ales! Și ghici ce?! Nu noi suntem alegerea, Arden! Crezi că mie îmi e ușor?!

Nu aștept să îmi răspundă, căci nu am nevoie de răspuns. Nu vreau să-i aud scuzele, îmi doresc doar să fiu cât mai departe de el, de noi, de tot ceea ce am însemnat cândva. Mă întorc din nou la dulap, luând un alt schimb de haine și procedând exact la fel. Îl simt trecând pe lângă mine, dar nu mă oprește.

Când mă întorc, îl găsesc ținând-o pe Annelise în brațe. Lacrimile îi curg pe obraji în timp ce o leagănă ușor.

Acesta este momentul în care îmi pierd cu adevărat cumpătul. Să văd că o atinge după ce s-a gândit, chiar și pentru o clipă, să o părăsească. Mă avânt spre el, smulgându-i-o din mâini.

— Nu o mai atinge! Nu ai niciun drept să o atingi! E a mea, mă auzi?! Nu te vreau în preajma ei! Nu vreau nici măcar să respiri lângă ea! PLEACĂ, țip, sperindu-mi bebelușul.

Plânsetul ei răsună cu putere în cameră, iar al meu... Al meu poate că este silențios la exterior, dar la interior, țip chiar mai tare. Plâng mai puternic decât toți bebelușii din lume la un loc.

— Chiar vrei să plec? mă întreabă.

Aș râde de hilarul situației dacă aș putea, însă ceva îmi spune că râsetul îmi va lipsi mult timp de acum încolo. Mă întorc spre el, cu chipul fetei lipit de pieptul meu. Îi inspir mirosul și simt cum interiorul mi se liniștește, cum nu mai sunt doar ploi, ci o rază de soare răsare printre nori. Îmi amintesc că de acum nu voi mai fi niciodată singură, că o voi avea pe ea, întotdeauna și pentru totdeauna.

— Da, răspund. Chiar vreau să plec!